

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

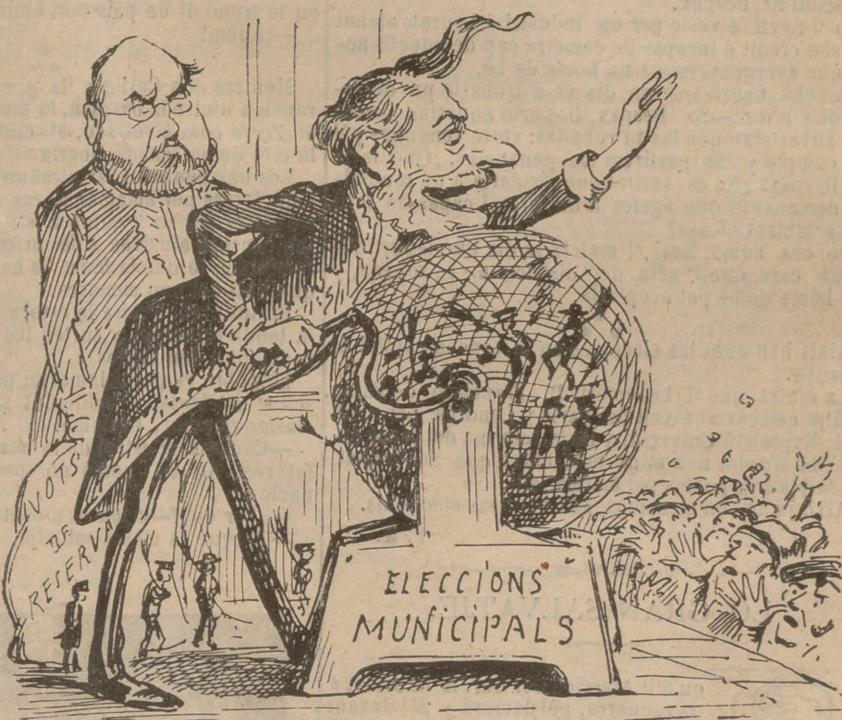
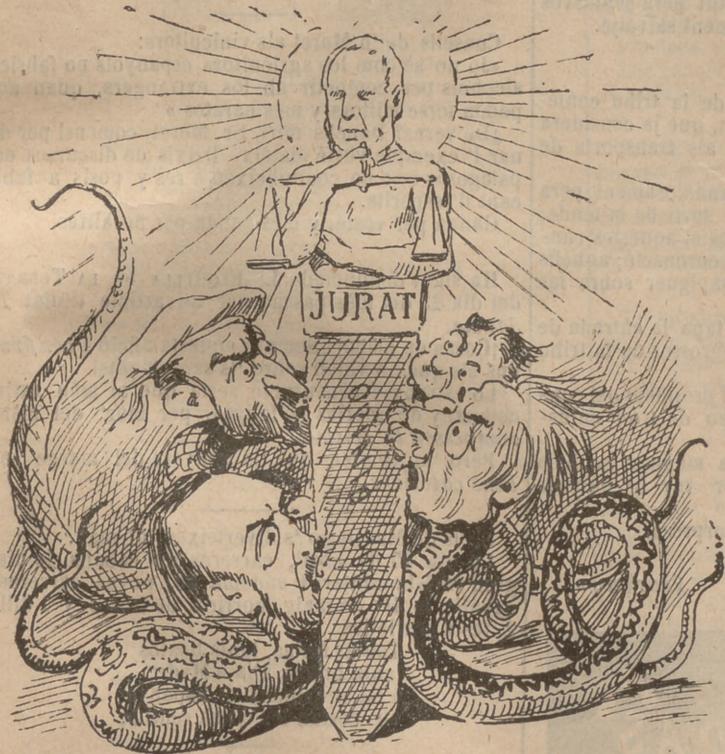
CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga.
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre **ESPAÑA** pessetas 1'50
Cuba y Puerto-Rico. 2.—Estranger, 2'50.

COSAS DE LA SEMANA.

Serps que mosseguéu la llima, prou hi deixaréu las dents.

¡Bola vá!

BATUSSAS ELECTORALS.

INCH la taula plena de cartas donant-me compte dels escàndols, atropellos e indignitats que s' han comés ab motiu de les últimes eleccions municipals, y estich que no sé per qui cap girarme.

Ab lo que se m' comunica podríamplir vuit ó deu CAMPANAS, y encare m' faltaría puesto.

La podridura que va comensar per la cima, ha arribat á las últimes arrels del arbre. En matèries electorals, avuy dia qualsevol arcalde borrego sab fer la competència al mès pintat ministre de la Gobernació.

Ab la mateixa facilitat, ab la mateixa barra ab que aquest fabrica una majoria de diputats, l'últim arcalde del últim poble fabrica un ajuntament y 's posa ell al davant de la colla. Las industries s'han augmentat; n'hi ha una de nova, la industria de elaborar ajuntaments, aixis com també hi ha un nou ofici, l'ofici de regidor.

Ofici que no deixará de tenir las sèvases ventatges y fins las sèvases ganguetas, si considerém l'empenyó ab què se sol·licita y fins las indignitats que 's cometan per obtenirlo.

Y aixó que segons la llei lo càrrec es gratuit. Pero feta la llei, feta la trampa.

**

A Barcelona las eleccions han sigut deliciosas, com sempre.

Tothom sab que las llistas están plenas de defectes: la majoria dels electors no hi constan y 's que com a tals hi figuran, son gent desconeguda, imaginaria, sense existència real.

Qui posseix las llistas y las cédulas sobrants y disposta ademés de les brigades municipals, té la pae-

lla pèl mánech, y qui té la paella pèl mánech, té l'ajuntament á la butxaca.

Aixis y tot ha bastat una petita sombra de oposició per part dels possibilistes, perque 'l ciutadà benemerit de las patillas, tremolés sobre del seu pedestal de glòria.

En los colegios abiertos no hi ha hagut la més mínima oposició, á pesar d'estar deserts tot lo dia, han sortit de las urnas centenars y hasta milers de candidaturas. En aquells en que las mesas estaven sisquiera intervingudas, las candidaturas que sortían, no arribava'n á la dotzena.

En lo colegio 10 (carrer d'Amalia) los republicanos portaban en los dos días primeros una grossa mayoría. Arriba 'l tercer dia y 's presenta una patuleya de disfressas. De setanta á cent homes mal carats, punxa-sarriás, empredradors, Xanxas y Gutierres... En fi, l'estat mayor de D. Francisco de Paula.

Qualsevol que haguesse vist aquell conjunt de tipos y li haguessen dit qu' eran las classes contribuents de Barcelona, hauria arretat á corre.

Objecte de aquells estafermos: apoderarse de l'urna. Pero van trobar-se ab l'enèrgica resistència dels

electors verdaders. Tres vegades van intentar donar l' assalt, ganivet en mà, y totes tres van ser retraxassats á cops de cadira.

Va haverbi ferits y contusos; pero l' urna va permaneixé intacta: la victoria va ser pels republicans.

En lo colegi sisé lluyava davant per davant del botiguer fusionista Sr. Despax, lo curial republicà posibilitista Sr. Valls Derch.

A pesar de que en un dels dos col·legis, aquest últim no hi tenia intervenció; durant los dos dies primers portava ventaja sobre l' seu contrincant, gràcies a haver tingut la precaució de fer fiscalizar l' elecció per un notari.

Lo Sr. Despax estava perdut y acorralat.

Pero's deya que al tercer dia se echaria el resto.

Y en efecte, mitja hora avants de obrir-se l' colegi del carrer de Copons, l' interior del local ja estava ocupat per la xusma de les brigades municipals. Lo miracle estava fet. Després del miracle l' atropello.

Lo notari va veure's impossibilitat d' exercir las seves funcions; al candidat republicà van tirar escalles avall; un germà d' aquest va tenir d' escapar pèl terrat, y durant tot lo dia l' local estigué ocupat per una partida de la porra, que garrot en mà, amenaçava als pochs electors que intentaven acostar-se al colegi.

Lo Sr. Valls Derch acut al jutje de guardia y l' jutje ronseja: se dirigeix al govern civil y li diuhen que l' Sr. Gobernador està dormint y que no s' llevarà fins á las tres de la tarda, es à dir fins a l' hora de ferse l' escrutini.

Com es natural l' escrutini dona una gran victoria pèl botiguer Sr. Despax.

Comparin: Colegi primer (lloch del atropello) 296 vots.—Colegi segon, (abont l' atropello no va ser possible) 21.

Que tal? Jugan net los botiguers fusionistas?

Escolti Sr. Despax.

Jo l' tinch à vosté per un industrial honrat, amant del seu crèdit é incapàs de cometre cap de aquells actes que avergonyeixin á un home de bè.

Donchs, figuris que un dia va á trobarlo un descobnegut y li diu:—Sr. Despax, li porto aquestes pessas y li adverteixo que les hi robades: vosté vènguilas pèl seu compte y ns partirem las ganancies. ¿Qué faria Sr. Despax? No es veritat que cridaria á un municipal demanantli que agafés á un brètul capás de ferli una semblant ofensa?

Donchs, home, fassi l' mateix lo dia que li portin l' acta á casa, que l' acta del districte 6.e es robada, y cap home de bè pot acceptarla.

Així han anat las eleccions en la segona capital d' Espanya.

La ciutat que l' benemerit D. Francisco de Paula desitja colocar al nivell de París y Londres, per medi de l' Exposició Universal y de la reforma del casco antic, ha quedat una mica més baixa que Sentmanat, Olesa y altres pobles pèl mateix istil.

Així ja no son eleccions; son batussas electorals.

P. K.

LO GRAN SALVATJE.

Om á l' Amèrica del Sur. A la dreta, à la esquerra, pèl darrera y pèl davant s' extenen planures immenses, cubiertas de vegetació: son las Pampas. Las tribus independents d' indis que en elles viuen, sembla que s' preparan per celebrar alguna festa extraordinaria.

S' adornan lo cap y la cintura ab las plomas mès pintades, empunyan las porras mès groixudas y s' diuixen en la pell los rasgos mès complicats.

Los xicots fan tamborellas, las donas guarneixen las entrades dels ranxos y ls indis serios s' agrupan aquí y allá, parlant sens dupte del gran aconteixement que s' prepara.

Acostémos-hi: vejam qu' es aixó.

Creyéume—diu un dels que sembla tenir mès autoritat—es precis profitar l' ocasió. La rassa dels reys indigenes s' ha acabat ab la mort del respectable salvatge Huana-Blum; per lo tant, si voléu donarnos lo gustarro de tenir un' monarca que ja n' vinga de família, hem de veure si podém contractar á aquest europeu que està á punt d' arribar á las Pampas.

Conformes—replica un altre dels grossos—ja s' que à la ocasió la pintan calva; pero se 'm ocorreix algun dupte.

Digueu.

Ja es prou salvatje per governarnos á nosaltres aquest bon senyor que v' La seva calitat d' europeu me sembla incompatible ab las costums bárbaras y sanguinarias que aquí estan en ús.

Respecte á això, m' hi informat molt bè y podéu estar tranquil. Lo tal subjecte es d' Europa, es veritat; pero ningú ho diria. Si b' es jove encara, ha donat ja tals probas de la seva mala intenció que, ho repeixeix, sobre l' seu salvatjisme no hi ha d' haver lo mès petit dupte.

—Es à dir qu' es un indi vestit de civilisat?

—Ni mès ni menos.

En aquell moment se sent un gran xibarri à la entrada de lo que 'n diré lo poble.

Las donas y las criatures saltan y ballan, xiixant d' una manera perfectament salvatje, y entre aquell terratrèmol ressonan mil crits de: Ja es aquí! Ja es aquí!

Y en efecte, saludant à la multitud ab aquella cara de papanatas que Déu li ha donat, entra en la plassa à dalt de caball lo célebre Carlos VII.

—¡Viva!—cridan las turbas al véurel baixar de caball ab la gracia que li es propia:—¡Viva l' pressunto indi Carlos, futur rey de las Pampas!

—Gracias, bárbaros, gracias—respon l' home dirigint una mirada molt significativa à las indias que s' han posat devant de tothom;—gracias, bárbaros: al trobarme entre vosaltres, l' esperit se 'm aixampla, porque coneix que 'm trobo entre l' s'mes.

—¡Viva!—torna á cridar lo populatz.

—Si—continua don Carlos—us agraheixo molt y molt la distinció que m' havéu fet, pensant en mi pera ocupar lo vostre trono vacant, y us dono la seguretat que may defraudaràs las vostras bárbaras esperansas.

—Permeteu—interromp un dels quefas indis.—Voléu fer lo favor d' entrar en aquesta barraca?

—Ab molt gust.

—Si; ja compendréu que això d' acceptar á un extranjer per rey, no s' pot fer massa à la babal-lá, sobre tot tenint en compte l' salvatjisme d' aquesta nació. Per lo tant, avants de proclamarlos definitivament, hem de sometreus al exàmen que las lleys prescriben, per veure si teniu aptitud pera sentarlos en lo trono d' un país tant eminentment salvatje.

—¡Aném!

Mentre don Carlos y ls quefas de la tribu confeccionan dintre la barraca, la multitud, que ja considera al Tercer com à rey seu, s' entrega als transports de la més desenfrenada alegria.

Los uns beuhen y s' atracan escandalosament pera tenir forsas per acalarar al rey quan surti de la tenda; los altres ballan y saltan à istil del pais; aquests cantan cansons alusivas à la próxima coronació; aquells refereixen lo que la fama ls ha fet sapiguer sobre las qualitats del nou monarca.

En tot això, s' als la estora que tapa la entrada de la tenda principal, y surten los cap-grossos de la tribu rodejant à don Carlos.

Lo poble va per aclamarlo; pero l' president del consell s' adelanta, y contenint ab veu de tró l' entusiasme popular, exclama:

—Companys; estém de la mateixa manera: no hem fet res. Aquest home no pot ser rey d' aquesta nació.

—Per qué?—crida la multitut, sorpresa.

—Perque es massa salvatje.

FANTASTICH.

N' episodi de l' última revista militar.

L' edifici del Congrés está garantit y empavessat; lo vestíbul plé de diputats y senadors; las finestras curullades de senyoras; lo carrer alombat de flors.

En Martos traspica entusiasme monàrquich per tots los poros.

Ja s' acosta la reyna regent montada en un briós caball; ja ls vivas y las aclamacions palpitau dintre de la boca dels pares de la patria, per sortir atronadoras així que passi la soberana.

Un diputat de la majoria, lo Marqués de Mochales, ansia distingir-se y empunya un pom de flors, y així que passa la regia amassona s' als de puntetas y l' dispara.

Y, ¡xa! Lo pom de flors cau sobre del caball; lo caball s' encabrita y s' llença à la carrera.

Adieu ovació... adieu entusiasme.

* * *

Los diputats grochs, espalmats, se preguntan:

—¿Qui ha comés aquest atentat?

Y s' parla de maquinacions zorrillistas y fins de tardos...

Una ovació tant bén preparada... Mans torpes que al fer incens, rompen l' incensari sobre la cara del idol, aquestas mans mereixerian ser tallades.

Pero al enterarse de que la regent no havia pres

mal, renaix l' alegria, los pares de la patria recobran l' appetit y devoran ab tota tranquilitat y satisfacció un lunc preparat per Fornos.

Res, una friolera: cinc cents duros de fiambres y llaminaduras.

* * *
¡Qué petit es lo pais, al costat de aquestas expansions monàrquicas!

Notícies de Russia:

«Lo Tribunal qu' enten en los últims atentats ha condemnat a mort á set joves y á 18 mès á traballs forcats a la Siberia, per toda la vida.

»Los nihilistes están excitadissims y fan grans esforços per impedir l' execució dels processats.

»Circulan per Sant Petersburg numerosas proclamas amenassant assassinar al Czar, si arriba á cumplirse una sola sentencia de mort.»

* * *
Notícies de Alemania:

«Per últim en Bismarck no ha tingut mès remey que donar llibertat al comissari francés Schnaebele. Segons sembla l' llenguatge enèrgich y justicier de la premsa francesa l' ha impresionat moltíssim.»

Al últim s' haurá convenst de que no basta possuir la forsa, sino qu' es precis avants que tot tenir raho.

En aquestas matèries, los pinxos se fan mès impossibles cada dia.

* * *
Lo Jurat definit pèl Sr. Letamendi.

«Lo Jurat es la curandería aplicada á l' administració de Justicia.»

Ja tenia jo molt que l' autor de Gimnasia cristiana no sortis ab un estirabot dels seus.

Pero ni ls delictes son malaltias, ni ls criminals son malaltis, ni l' aplicació de la justicia es cosa de metges, sinó de sentit comú y de conciencia.

* * *
Consells de 'n Moret als vinicultors:

«Jo no sé com los agricultors espanyols no fabrican alcoholos per competir ab los extrangers, quan aquí poden ferse millors y mès baratos.»

De veras? Donchs miri, Sr. Moret, comensi per donar l' exemple vosté mateix. Deixis de discursos empalagosos que no conduheixen á res y posis á fabricant d' esperits.

Ganga per vosté, y mès ganga per nosaltres.

Ha sigut denunciada L' ESQUELLA DE LA TORRATXA del dia 23 del mès passat, per un article titulat Don Jaume.

«Casos de bisbel! Sempre aquesta afició á confirmar fins als que no volen rebre ls sagraments!»

Lo estrany y censurable seria que al mèu estimat company de glòries y fatigas, per mor del bisbe li rompessen la crisma.

Pero 'm sembla que ls senyors del marge serán bons catòlichs.

* * *
Si ls de Madrid no s' diverteixen, ni may.

Lo dia 27 de abril, carreras de caballs; lo dia 29 gran revista militar; l' endemà 30, novas carreras de caballs; lo 1er de maig, corrida de toros y l' dilluns 2, festa patriòtica.

Tantas festas, tants boatos tanta bromà allá a Madrid, a les províncies d' Espanya nos costan los cinc sentits.

* * *
Lo Sr. Suñer y Capdevila va rebre días passats lo següent anònim:

«Li participo pèl seu govern que si en la professió del diumenge los catòlichs son atropellats per los masons y republicans, com això serà degut á las paraules y tal vegada als quartos de vosté, vosté pagará la festa y prometé cumplirlo un dia ó altre.»

Aquests son los mansos anyells de Figueras.... aquells pobres catòlichs tant indignament atropellats pels impius.

Veritat que s' explican?

* * *
Números qu' esborronan.

A l' any 1843, lo pressupuesto pujava á 296 milions y pico de pessetas.

Quaranta dos anys després, o siga en l' any actual, ascendeix á 852 milions y pico.

Casi b' s' ha quadruplicat.

De aquests quaranta dos anys, los monàrquics n' han governat 41 y dos mesos y mitj.

* * *
Diu un periòdic ministerial:

«La Cort passarà l' mès de maig á Aranjuez, lo de juriol á la Granja y l' de agost á San Sebastián.»

«Y l' de setembre? Cuidado que l' mès de setembre conta entre altres feixas la del aniversari gloriós de la Revolució!»

Lo mès de setembre no està encara decidit ahont lo passarà la Cort.

Los tenedors de la deuda están furiosos contra en Puigcerver, ab motiu de imposarlos un hú per cent de contribució sobre 'ls interessos que percibeixen del Estat.

Alguns suscriptors me pregunten: — «Y á la CAMPANA DE GRACIA qué li sembla? ¿Podriam coneixe l' opinió de LA CAMPANA DE GRACIA?»

Ab molt gust.

* * * La qüestió aquesta es com las monedas, tè cara y creu.

Cara: L' argument que feya un tenedor. Jo soch un comerciant, firmo un pagare y vaig renovantlo, pagant, per exemple, cent duros de interés. Un dia se 'm presenta l' tenedor á cobrarlos; jo n' hi entrego 99, y apuntantli una pistola al pit li exigeixo que 'm firmi recibo dels 100.

Lo simil es exactissim.

* * * Créu: Tothom á Espanya contribueix á las cargas del Estat en proporcio á la sèva fortuna ó á las utilitats que realisa.

Paga l' propietari, que moltes vegadas no pot cobrar los lloguers; l' agricultor, encare que perdi la cullita; l' industrial, per més que sufreixi quebrals y crisi... Per què no ha de pagar lo rentista?

* * *

Reflexió práctica: Lo trist de tot això, es que tant si paga com si no paga, l' Hisenda espanyola no surtirà de apuros, ni l' pais realisarà l' mes minim benefici.

Com mes tè la mar mes brama.

Y 'ls ministres d' Hisenda, com mès recaudan, mès s' endarrereixen.

¡POBRE LÁSSARO!

(IMITACIÓ)

Curt de nas, sense malícia y arrambat a un fanalot, diu renecus y tira càculs un desgraciat elector.

L' home la mata carota y l' fanal brilla molt poch.

Es de nit, passan serenos y comensa á fer calor.

Entre sas mans, l' home aguanta una especie de llibrat que, segons diu la cuberta, es la Ley que la nació té, perque puga regirse en materia d' eleccions.

Ja l' elector obra l' llibre, ja l' llegeix ab atenció, ja gira planas y planas, ja torna á llegirne un tros, sempre dihet parau as lletjas y llençant exclamacions.

Als seus peus hi té un recibo qu' es de la contribució. Se senten rumors de guras, escombraries y burots, que venen fent la gran broma parlant de las eleccions.

Lo nostre home se enretira, alsa l' cap, arronsa l' coll y pega cossa al recibo que se 'n va qui sab ahont.

Dirigeix la vista al llibre de la llei; pero l' llibrat no fa més que recordarli sa espantosa situació: veu passa altra volta guras y s' assenta mitj plorós.

— «Vint anys de tramps!» (exclama.)

«Vint anys!» y ab indignacio trinxà la llei en mil micas, no poguent trinxá als autors.

— «A en temps de don Amadeo (murmurà) »vaig ser dels pochs que en las eleccions van véures privats del dret d' elector.

«Tenia trenta anys de passo, pagava contribució, y à pesar d' això, aquells murris van deixarme sense vot.

«Varen continuá estafantmel en las següents eleccions: quan va tornar don Alfonso van donarme com á mort y 'm van borrar de las llistas sense atendre observacions.

«Vè en Sagasta, jo reclamo, probant que soch viu, sà y bo, y s' riuen de mi á mas barbas birlantme altre cop lo vot.

«Torna en Cánovas y tornan á suprimir lo meu nom; puja altra volta en Sagasta y no 'm deixan sè elector...

«Y ara que á copia d' empenyos, y crits y lamentacions m' inclouen per tí á las llistas, per votá igual que tothom,

»resulta que un tal Gutierras un gura de mala mort, vota en comte meu, fent veure qu' ell es jo y que jo no ho soch. Si d' això no se 'n diu farsa, que li busquin millor nom. Los municipals me prenen lo mèu dret: pues com hi ha mònara que 'n veig una colla, baig de probals qui soch jo.»

Y tal dit tal fet: s' agafa ab un que passa allí á prop, li venta una plantofada, l' altre s' hi torna com pot, ne venen més, sonan pitos, compareixen poissonys, gent de la ronda y serenos, y amarran á aquell furios, me l' portan al calabosso atipantlo de bastó.

La llei electoral plora. y ab sos gemeuchs y sos plors sofoca las paraulades, y crits y maledicions d' aquell elector de pega... jimatje de la Nació!

G. GUMA.

N Maura, diputat fusionista, censura al conservadors perque quan governavan prohibian que 'ls periódichs se prenness pels carrers.

Salta en Cánovas y diu: «Perque era perillós per las institucions.»

Las institucions en mans dels conservadors sempre están en capella.

L' ayre que fà un venedor de periódichs pregonant lo titol de lo que ven, pot ocasionalment un costipat, una malaltia, tal vegada la mort.

Preciosa confessió.

Los conservadors no son governants, sinó vetlladors de malats.

Prompte s' publicarà á Madrid un nou periódich organo de 'n Martos que 's titularà *El Mundo*.

No faltaria més que se 'n publicrés un altre titulat *Lo Dimoni*, y un tercer titulat *La Carn*, objectiu principal de la gent sagastina, y tindriam los tres enemichs de l' ànima al servei dels fusionistas.

En Pidal sosté que l' poder judicial no es tal poder, sinó una branca del poder executiu.

Y li respon ab molt salero un periódich liberal:

«Será si vol una branca pero 'ls neos la desfullan y la transforman en tranca..»

Al Grao (Valencia) acaba de cometres un horrible assassinat, y en alguns cassinos y circols de aquella capital s' han obert suscripcions per recompensar al que descubreiraix als assassins.

Pero escoltin gno paguem á una policia numerosa? Donchs què fà la policia?

—Qué volen que fassi: cobra.

Contra certas espatoxàdas del sagristà Pidal, protesta la majoria del Congrés, y l' home de las honradas massas, se quadra y exclama cridant:

—«Per dominar los vostres rumors m' ha donat Déu aquesta vèu tant forta..»

Fassin una prota. Portin un ruch al Congrés, ensenyintli una burra y s' posará á bramar.

Y resultara que Déu li haurà donat una vèu mès forta encare que la de 'n Pidal.

Declaracions del Sr. Alonso Martinez:

«Jo crech que si no 's va transigint poch á poch ab las ideas democràtiques, no es possible en Espanya la monarquia, y ara menos que may.»

Diu qu' en aquell moment se sentia en la Plaça de las Corts una vèu que cantava:

«Ni contigo, ni sin ti tienen mis penas remedio; contigo porque me matas, y sin ti porque me muero..»

Gran noticia.

Lo rey D. Alfonso XIII comensa á treure las dents.

Això no són punts suspensius: son sigrons.

En Pidal va llençar contra l' Jurat tota la baba reaccionaria.

En Silvela, en cambi va dir que si 'ls conservadors lo trobaven restablert, lo respectarian, quan pujaria al poder.

Avants de pujarhi, es precis qu' en Pidal y en Silvela 's posin d' acort.

—Y mentres tant, asséntinse, que això va llarch.

Lo Purgatori está sense llogaters, ho sè de bona tinta.

Pio IX, en 1856 va establir una indulgencia plenisima que 's guanya resant sis pare-nostres y altres tantas ave-marias.

Dinou persones (son càlculs del Resúmen de Madrid) aplicant aquesta indulgencia á las ànimes del Purgatori poden treure'n 10,121, ó siga dues més que 'ls catòlichs que se suposa que moren cada dia.

Donchs si una persona sola 's pren la pena de fer aquest exercici vint vegadas al dia, resultarà que á la nit, avants de anarse'n al llit, haurà vuidat completament lo Purgatori.

Reproduheixo aquests datos no perque m' interessin poch ni molt, sinó per veure la cara que faràn alguns capellans quan los llegeixin.

Lo dia que tothom s' espavili, adèu missas, adèu sufragis, adèu absoltas... S' haurà apagat lo foc del purgatori que fa bullir l' olla de les rectorias.

Lo Papa 'ns estima molt y per demostrarlo, permet que en lo successiu poguem continuar menjant carn tots los divendres y dissaptes del any.

S' entén, medianat l' adquisició de la butlla.

Y 'ls que no tingan carn, que son la majoria dels espanyols?

Francament, fet y fet, jo crech seria millor expedir una butlla per no fondre greix.

—Vols que 't conti aquí la historia dels politichs espanyols? Com que la sè de memòria, te la contare, si ho vols. Predican ab molt salero, gronxan al poble oprimit, y quan son al candeler, s' olvidan de lo que han dit.

—«Papá, la mèva germana 'm pega.»

Aquí tenen la síntesis del discurs pronunciad aquest dia en plé Congrés, pél diputat per Vendrell senyor Cañellas.

—«Senyor ministre, *La Opinión* de Tarragona m' injuria.»

—Pobre xicot!

Que li dongan un bobó, y que l' treguin á passejar.

Avants *La Opinion*, lo Sr. Torres y l' Sr. Cañellas eran tota una cosa; pero fà un quant temps que no s' entenen. Avants estavan á partire un pinyó; ara no s' parteixen més que pinyas.

Lo diable s' ha ficat en aquella província, ahont tothom tira pèl seu costat.

Si un amich fiel tenia en Torres era en Cañellas; si un protector decidit tenia en Cañellas era en Torres.

Y ara en Cañellas y en Torres empunyan tots dos las porras; y ara en Torres y en Cañellas van tots dos á tamborellas.

En la Rambla:

—El Liberal!... El Imparcial!... La Regencia!

—La República!

—Quant la Regencia?

—Cinch céntims.

—Y La República?

—Cinch céntims també.

—Ja veuras, preu per preu, dónam *La República*.

Entre amichs:

—Cóm se comprehen, Enrich, que tenint una dona com un pom de flors, vajas sempre en busca de novas conquistas?

—Qué vols ferhi, noy!... Las donas casadas me carregan.

A un candidat á Diputat á Corts que 's presentava en totes las eleccions y en totes lo derrotavan, li deya un elector:

—Sab lo que l' pert á vosté? la falta de franquesa.

—Vol dir?

—Si, senyor, sí. Perque vamos á veure: si avuy per demà arribés al Congrés i en quins bancs se sentaria? En los de la dreta, en los de l' esquerra ó en los del centre?

—Home, si vol que li siga franch, á fi de no agraviar á ningú, procuraria seure un ratet á cada puesto.

A LO INSERTAT EN LO ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Ca-nas-tró.
2. ANAGRAMA.—Tip-Pít.
3. TERS DE SÍLABAS.—PES SE TA
SE RA PI
TA PI AS
4. GEROGLÍFICH.—Cinch pessetas fan un duro
Han endavinat las quatre solucions, los ciutadans
Musiquetas, Torero d' hivern, J. Roca y Joaquim
Sauri; n' han endavinadas 3, Fill del Viñolas y J. Mazzantini; 2, Pau Pich y Poch y 1 no més, Un Feligrés y
Campanar.

XARADA.
Consonant la primera es
y una vocal la tercera:

primera á dos equival:
es animal tres-primer.
Una dos-inversa tres
pot tombar á una total.

SALDONI DE VALLCARCA.

ANAGRAMA.

Ja que avuy es Sant Marsal,
pots fe un poch de tot, Eloy,
perque 's queda á diná 'l noi
de la senyora Total.

JOAQUIM SAURI.

CONVERSA.

—Hola, amich Peret, ¿ahont vas?
—Cap á traballar, Martí.
—¿No fas de sabater?
—Sí.
—Ay, ay 'rá quin carré estás?
—Extranyo, home, que tú aixó
me preguntis.
—¿Y per qué?
—Perque ara aquí 'l carré
l' acabém de dir tú y jo.

SOGI DEL VALLESÀ.

TRENCA-CLOSCAS.

TABERNA DE LA SILA.

Formar ab aquestes lletras lo titol de un drama català.

D. C.

GEROGLÍFICH.

××
DIG
OO L OO
K
I A II

DIUMENJE XENITO.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans Ac. Sulfúrich, Fill del Viñolas, Picadó, C. Felip, Parernes, Un principiant, Manuel Vila, P. F. y Llensol, A. Palleja, Nas de Rectó, Joseph Abril, A. Alacaya, Nas de Fura, Adolfo Camps y Bugaderia de Cardedéu: *Lo que 'ns envian aquesta setmana no 's per casa.*

Ciutadans Noy de Sarrià, Noy Gran, J. Mazzantini, Romà Espinat, P. R. de Olot, Joaquim Sauri, J. Roca, Masquelles, J. Ramon, Catriona, Torero d' hivern, Musiquetas, Un Monument, Un Meritori, Frascuelillo, J. Masó, Un Tonto, Pepé Hílio y P. Talladas: *Publicarem alguno cosa de lo que 'ns envian.*

Ciutadana D. C.: Gracias per l' envio de aforismes; pero son ja molt coneguts.—Ramonet R.: Esta molt bé.—Norma R.: L' article hauria de arreglar-se.—J. Baucells Prat: Envíhi alguna altra cosa.—J. Got Anguera: La poesia esta molt bé.—Pallarings: Insertarem dos cantarella.—P. Pons: Ja sab vosté que no es costum de cap periodich, retornar los originals que 's reben.—Pepin: L' article es molt incorrecte.—Angel Garcia: Los versos son facils de forma; pero 'l fondo no té gran sustancia.—Aguileta: Insertarem una part de lo que 'ns remet.—Enrich Daunis: La poesia esta ben versificada; pero no hi trobem lo compte.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

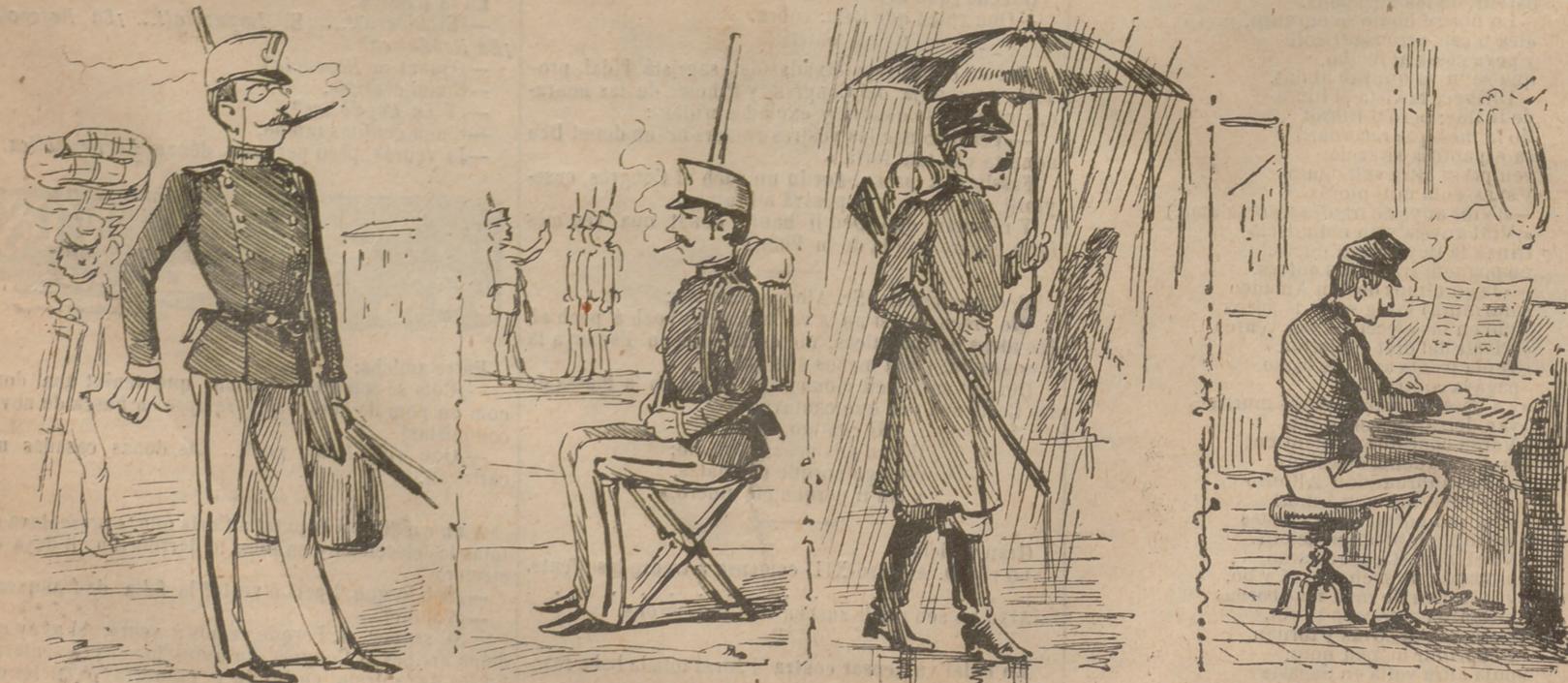
Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

SERVEY MILITAR OBLIGATORI.

—Y donchs, Sra. Tuyas, quin ofici vol donarli al seu fill?
—Ofici? Cap Aixis com aixis ha de ser soldat tota la vida.

Tots los espanyols estarán obligats á servir.... pero sobre tot los pobres.

Los richs, que pugan pagarse l'
uniforme, ab un any quedarán en
paus.

Y farán lo servey molt descansadament.

Y quan plogui se 'ls permeterà
portar paraygua.

Y perque no 's fastidibin, al
quartel deixerán entretenirlos.